

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 380. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510535232/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

længe jeg lever, i det mindste -- skal anvende al min Ild, alle mine Evner, paa at blive denne Deres Medynk, uden hvilken jeg ikke kan leve, saa værdig, som det er mig mueligt —

Med den ydmygste Tillid, og med den dybeste Ærefrygt, henlever jeg Deres Høyveibaarenheds —

TIL OVE HØEGH-GULDBERG.

Fra det Øyeblik, da jeg havde givet mig den underd— Frihed at forestille Deres HøyVel-¹⁰baarnhed min kummerlige Stilling, og i Tillid til Deres bekjendte MenniskeKjærlighed og den besynderlige Beskyttelse, som De værdige Muserne, begyndt at haabe Deres Medynk; har jeg med en større Frihed i Sjælen kundet tage Deel i mine¹⁵ Landsmænds Lyksaligheder -- og jeg har begyndt at føle vor gyldne Alders Indflydelse, hvortil Deres HøyVeibaarnhed i meer end en Hensigt, har skjænket vort Norden de første Straaler — Og jeg har ikke kundet føle den uden at opflattes til²⁰ Sang — Indføds-Retten, dette udødelige Æreminde for vor Rægjerings viise Patriotisme, var af sin Natur den første og største Gjenstand, som fortryl-²⁵lede min Muse — Men hvem kan føle den, eller noget af alt det, hvorved de Danske og Norske glæde sig, uden hvert Øyeblik at erindre sig Deres Kongelige Eleve, og hvem kan erindre sig ham, uden at velsigne og prise den Dag, da Himlen skjænkte vort Fædreland, denne store Prinds — Dette er Aarsagen hvorfor jeg har standset mit³⁰ i en Sang om en af hans besynderlige Velgjerninger, for at synge om ham selv, og af al min Evne at helligholde en Fest, som vist altid vil blive en af de største og kjæreste i Norden — Jeg giver mig den underdanige Frihed, at underkaste denne³⁵ Sang Deres HøyVelbaarnheds Omdømme, og at bede Dem, ifald De finde den saa stoer en Lykke,

værdig, at nedlægge den for hans Kongelige Høyheds Fødder, som et ringe, men velmeent Offer af mit Hjerte, som et Pant paa den Varme, hvormed jeg og enhver Dansk føler hans Velgjæringer —

⁵ Af Medynk med min virkelig meget ulykkelige Skjæbne, ville Deres Høyvelbaarnhed tilgive mig, om jeg ved denne Leilighed, besværges Dem om at erindre sig den arme Digter, hvis heele timelige Lyksalighed beroer paa Deres Smil, og som vist ¹⁰ med den sandeste og dybeste Ærefrygt er Deres Høyvelbaarnheds

TIL FREDERIK MOLTKE.

Jeg havde, min kjæreste Ven — tillad mig det fortroelige, følelsesfulde Navn! — Jeg havde ikke ¹⁵ kundet formode, at min Efterladenhed i at skrive Dem til, skulde være blevet opvakt, eller egentligere sprenget ud af sin Søvn, ved saa tragicomisk en Anledning, som den, jeg nu har — Det lader virkelig, som at jeg ikke erindrede mine Venner, ²⁰ undtagen, naar jeg behøvede dem — og det Træk vilde klæde mig meget ilde, ifald jeg blev skildret — Men saa sandt som dette kunde være, saa er det dog og vist, at om de var ulykkelige nok til at behøve mig, da vilde jeg bande min Skjæbne ned ²⁵ i AfGrunden, om den ikke gav mig Bvne til at hjælpe dem — Og det forudsatt er jeg heller ikke meer ond, end man paa denne Jordklode sædvanligviis er — Lidt skjødesløs, uordentlig, pantagruelisk er jeg — og det tilgive mine sande Venner mig — ³⁰ Og deraf er De vist en — Og følgelig intet videre herom! — Men nu til Sagen! —

Jeg har i disse sidste otte Dage været i mit sædvanlige Fjerding-Aars Hurry Durry — Jeg maae, endskjønt jeg har meget at skrive, dog i en Hast ³⁵ først oplyse Dem dette —

Min Imagination nemlig, min heede luunefulde Indbildnings-Kraft, kan holde det ud omtrent i to